

Сиромашкото лѣто.

Отидоха си ластовицитѣ. Въ нашата градина не свиратъ вече дроздовѣтъ. Отъ кога, отъ кога не сме чули пѣсенъта на славея, отъ кога не сме видѣли да крачи по ливадитѣ важно като шопски кметъ щъркелътъ.

Вижете какъ се промѣни гората. Кждѣ е нейната зелена прѣмѣна? Каква бѣше лѣтоска — отъ край до край зелена, а сега колко краски, колко жълти и червени петна, сѣкашъ грозни рани сж я разяли. Едни листа почервѣли, други поблѣднѣли, а листата на брѣзата свѣтътъ жълти като жълтици и трѣптътъ да се поронятъ...

Да, не прилича на лѣто. Октомври вече иде. Но сѣ пакъ небето е чисто и лазурно като пролѣти. Слънцето свѣти весело и живитѣлно. И нѣйдѣ въ висинето крѣкатъ жерави-пжтници.

Изъ село излиза Йоне ковачътъ и кара прѣдъ себе си своето малко магаре. Йоне върви пѣргаво и си свири еесело съ уста. Лицето му е почернѣло отъ огъня, опарено отъ искритѣ, но изглежда добро и умно...

— Кждѣ трѣгна Йоне? извика съседътъ му Митъръ, който се е спрѣлъ гологлавъ срѣдъ двора и гледа съ подкривена глава колелото, което прави. Наоколо му се бѣлѣятъ купъ прѣсни трески, върху които лежатъ сечива

— Ще ида до града, да купя малко стомана, че я привършихъ...

Йоне се спира на пжтя срѣщу съседа си и двамата се гледатъ приятелски, съ открити души и мълчатъ.

— Хубаво врѣме — казва Митъръ...

— Тепърва е сиромашкото лѣто! — отговаря Йоне и трѣгва слѣдъ магарето си.

